

Příloha 1 – Rozhovor se studentkou 2

Jaké je pro Tebe studium na konzervatoři?

No. To je široká otázka. Jako já, vzhledem k tomu, že jsem hodně spokojená se svým profesorem hlavního oboru, tak je to pro mě, podle mě hodně přínosný, ale myslím si, že kdybych s ním spokojená nebyla, tak už tam pravděpodobně nestuduju. Ale, protože ta škola má takovejch much, že. Často tam prostě člověk narazí na takovýho profesora, kterej se podle mýho názoru nechová tak, jak by se měl profesor chovat, zvlášť když jsou ty děcka ještě mladší než já, třeba o 3 roky. Tak třeba tím, že jsem starší si myslím, že dokážu některý ty profesory prostě už zvládat trochu lepším způsobem možná, ale pro ty děcka mladší mi přijde ještě horší, když ten profesor to jako nechová se jako úplně tak jak by měl. Jako já studuju na konzervatoři ráda a mám tam i kamarády, je to dobrý, ta parta lidí je tam prostě fajn. A některý ty profesori jsou tam jako dobrý, ale bohužel dost jich tam je takovejch že dobrý nejsou. A jako instituce jako taková je to hodně matený a spoustu věcí je tam nedotaženejch a nedomyšlenejch a to je jako škoda za mě. A myslím si, že by to mohla bejt skvělá škola, ale to by se prostě lidi museli jinak snažit. Chtělo by to prostě změny. Ale je těžký, jak se k tomu jako dostat a jak toho docílit. No, to je takový no. To úplně nevím.

A jaký to podle Tebe má mouchy/problémy?

Co mě jako hodně vadí je to, že se všechno řeší na poslední chvíli a do poslední chvíle člověk vůbec neví, co se bude dít. Jako skrz rozvrhy, skrz nějaký akce, různý koncerty a takový věci. A to mi prostě přijde no. Já jako vím, že je to jako trochu specifická škola v tom, že je tam spoustu oborů, jsou tam naházený do jednoho ročníku strašně moc rozvrhů všeho možnýho a to je určitě strašně náročný, ale jako strašně na posední chvíli se všechno řeší a to mě vadí jako hodně. No a taky mi vadí hodně, že jsou často studenti peskovaný za to, že třeba mají nějaký hraní jinde, když vezmu třeba studentskou, tak prostě lidi dostanou sprda za to, že hrajou se studentskou, když je koncert symfoňáku, ale ten symfoňák se plánoval mnohem později než studentská. Nemyslím si, že by to jako nešlo domluvit. Že by nemohli bejt třeba konkrétně tyhle dvě instituce víc v kontaktu a zkusit to skloubit, protože pro ty studenty je to obrovskej přínos. A když se tohle nepodporuje, tak mi to přijde jako strašná škoda. To mi jako vadí dost.

A zažíváš během studia konkrétní situace, ve kterých Ti není dobře a jsou pro Tebe náročný?

Pro mě jako nejnáročnější situace na konzervatoři jsou určitě vždycky hraní na semináři. Protože to je prostě jako nějakým způsobem mezi těma lidma nastavený, že se tam člověk cejtí jako že je strašně souzenej. A nemyslím si, že je to nutně jen ze strany Vomáčkové, což je vedoucí oddělení, ale ona tomu samozřejmě přispívá, nicméně je to tak, že člověk má vždycky pocit, že ty děcka ho jako souděj a taky ho souděj, to zase si tím jsem si jako jistá, že člověk se tak jako s leckým o tom baví, že jo. A to mi přijde škoda. Že místo toho, aby si lidi snažili sobě navzájem pomoci, že o tom ten seminář je, jako zkusit si říct něco... Hele, zkus to jako takhle nebo nějak si zkoušet radit a pomáhat, tak místo toho je člověk v nervu, že si o něm lidi budou myslet, že je špatnej hráč a pak to o něm říkat. A to je škoda no. Což jako... Ale to je takový téma prostě. Snažit se necítit souzenej, když člověk vyleze na pódium. To je jako. Ale nevnímám to nikde tolik, jako na tom semináři. A je to nejnáročnější. Jako přemejšlím, čím to jako je, jestli tím nastavením, že tam jako sedí všichni tví spolužáci? A to je podle mě asi úplně nejtěžší hrát před takovou skupinou lidí, protože sami cvičej, sami to zažívaj, sami vědí. No jako prostě vyznaj se v tom. Je to pro mě nejhorší. Jako nejtěžší je prostě hrát před mejma kamarádama. Zrovna u kamarádů vím, že mě podpořej. To jako jo. Ty úplně nejbližší. To i kdybych to tam vyprasila, tak vím, že mí kamarádi mě podpořej. Ale stejně je to pro mě nejtěžší. Nevím, jak to pojmenovat, proč to tak je. Ale je to tak.

A cítíš, že jsou Ti kamarádi v těch těžkých chvílích oporou, můžeš se na ně obrátit?

Určitě. To jako určitě no. A mám štěstí v tom, že to není jen mezi těma kamarádama, ale i třeba vím, že se můžu obrátit na svého profesora. U toho vím, že kdykoliv bych měla nějaký problém, tak za ním můžu jít a na něj se obrátit. To je jako fakt velká podpora moje. A fakt mi hodně pomáhá. Mám fakt štěstí, že mám takovýho profesora. Protože by fakt jakoby udělal všechno pro to, abych se tam na tý škole cejtla dobře. A kdybych s někým měla problém, tak mi určitě vždycky pomůže. A samozřejmě ty kamarádi taky. Vim, za kým můžu jít se vyřvat a si postěžovat a lidi na to maj samozřejmě různý reakce, ale to už je trošku jinej problém. To už je taková moje nátura no. Ale myslím, že jako ve spoustě lidech tam mám fakt jako oporu. To tam nepostrádám, a to tam fakt mam.

Mluvila jsi o svém profesorovi. V jakých situacích bys za ním třeba šla? S jakým problémem?

Myslím si, že zrovna za ním můžu určitě s čímkoliv. Zrovna jsem přesně přemýšlela, za kým bych na té škole šla, kdyby se mi jako něco dělo, nebo jako ne nutně spojeného se školou, ale myslím si, že určitě by to byl on v první řadě. A vlastně mě ani nenapadá nikdo jiný třeba z profesorů nebo z nějakého toho vedení na koho bych se jako obrátila. A myslím si, že je to celkem blbý, že většina lidí nemá profesora, na kterého by se mohla obrátit v tomhle smyslu. A potom přemejšlim, no... Jako fakt mam štěstí, že tam mam člověka, za kterým můžu jít se vším. A určitě bych se nebála jít za ním, kdyby se něco dělo. I se to jako párkrát stalo vlastně asi. Že jsme spolu řešili i třeba moji zlomenou ruku, což bylo pro mě hodně psychicky náročný období. Tak mi jako strašně pomoh. Fakt strašně. Strašně. A jako fakt to bylo... Hodně mě podpořil ve všem. A i když jsem pak začla znova hrát, tak prostě jsme se bavili o tom, že to bylo pro mě takový... Hodně mi to otevřelo oči a on mi se vším strašně pomoh, najít na vše takovej náhled a zkusit si najít cestu k tomu jako z jiný strany, k té hudbě. A zkusit o tom přemýšlet víc. Takže to mi jako hodně pomoh.

A jak vnímáš ze strany školy, je tam někdo, za kým bys mohla s těžkostmi jít? Někdo další než Tvůj profesor? Jak se k tomu staví škola?

No on tam teoreticky někdo asi je. Jenže. Je tam misis Drobilová, která je prostě tak od pohledu nepříjemná ženská, která tě ani nepozdraví na chodbě. A k ní by prostě nikdy nikdo z problémem nešel. Ona je zástupkyně a k tomu výchovná poradkyně. Ale jako. Rozhodně tuhle funkci nesplňuje. A myslím si, že by bylo tak strašně fajn, kdyby tam byl někdo, na koho by se studenti mohli obrátit. Protože si myslím, že by to fakt hodně lidem pomohlo. A je tam spousta profesorů, který prostě ty profesorský kvality nemaj. A to se jim jako nedá plně vyčítat, ona to jako není jejich práce. Takže rozumim tomu, že to profesori neumí a neví, jak s tím nakládat. Ale podle mě by tomu měli dát aspoň nějakou šanci a nějak se o to snažit, ale jakmile to ten profesor neumí, tak by bylo strašně prospěšný, kdyby tam někdo byl, za kým by člověk mohl přijít. Jako fakt vim, že by to spousta lidí ocenilo a spousta lidí to nemá a nemají za kým jít. Myslím si, že když tak člověk jako přijde za tím svým profesorem, pokud je to člověk, se kterým se o těchto věcech dá bavit, že je to jako nejčastější způsob, jak se s tím ty studenti vyrovnávají, co já vim. Co se bavim s lidma. Tak to řešej se svejma profesorama nebo si vyhledaj někoho mimo školu.

A koho myslíš tím mimo školu?

No jako buď je to... Myslím si, že jako psycholog není zas tak častej. Nebo minimálně jsem se s tím vlastně nesetkala, že by někdo řekl, že chodí k psychologovi. Ale to mi přijde, že to bohužel spousta lidí bere jako krajní situaci, což je strašně jako blbý no. Podle mě. A myslím si, že by se teoreticky mohlo zařídit, aby se o tom víc mluvilo. Když by se třeba nemohl zařídit někdo vyloženě kdo bude ve škole, tak aspoň zařídit nějaká přednáška pro ty studenty a podpořit je v tom, že jako není nic špatnýho na tom si někoho mimo školu vyhledat. Protože třeba vím, že spoustu rodičů mejch spolužáků... A tím, že ti studenti jsou. No je jim prostě mezi 15-20 třeba a většinu toho studia... No je to prostě střední škola. Tak ty rodiče mají velký slovo a vím, že spoustu rodičů mejch spolužáků je proti tomu, aby někam šli. A myslím si, že jako kdyby na tý škole by byl někdo, a kým by se dalo jít, tak by se předešlo i jako tomuhle. Že ten student by se vlastně nemusel na toho rodiče a na to, že mu to ten rodič zakáže a nebo mu to přijde špatně.

A za kým by sis šla ty pro podporu?

Já jako primárně chodím za svejma nejbližšíma. S rodičema řeším spoustu věcí, to jako rozhodně, za bráchou, ten mi se spoustou věcí taky pomůže. Protože je to samozřejmě jiný, protože se rodiče v tom muzikantským světě nepohybují. A jako i kvůli tomu mi prostě je často lepší pokecat si s tím bráchou, je mi nejbliž a zároveň ví, jak ten muzikantskej svět funguje. A taky za svým přítelem samozřejmě. S ním řeším spoustu věcí. Všechny.

Jsou ještě nějaké další situace, které Ti ve škole nejsou příjemný? Nebo jaké to byly chvíle?

Tak jako. Jsou tam spíš konkrétní lidi, který mě vyváděj z mýho pohodlí. Určitě Vlachová samozřejmě. Která prostě nejen v rámci semináře, ale v rámci v podstatě každý interakce s ní je to pro mě stresová situace. Vždycky když s ní musím něco řešit, i když třeba v tu chvíli je ona v pohodě, tak už jenom to, že já za ní musím a musím s ní něco řešit, tak mě to strašně stresuje. Protože prostě vím, jak ona se umí chovat k lidem. Tak já už jsem se jako asi za ty 4 roky dokázala povznést nad to, co ona mi řekne, ale i tak se pokud možno tomu člověku vyhejbám, tak ale prostě nemám za potřebí, aby mě někdo takhle prudil. To je pro mě fakt hodně stresující. V tu chvíli. Pak už je mi to jedno. A ta situace, kdy s ní člověk musí něco řešit, tak je to v 90% fakt nepříjemná situace. A myslím si, že to tak má fakt jako většina lidí na konzervatoři. A jako věřím tomu, že ona umí bejt hodná, sama jsem to asi vlastně zažila, kdy ona jako v klidu poradí, s čimkoliv potřebuješ. Ona se jako často za studenty postaví. Ale spíš si myslím, že ona sama má problém, kterej si neumí vyřešit. Působí to tak minimálně. A vylejvá

si to na těch studentech, což je pro všechny hodně nepříjemný. No ale jinak se taky člověk vypořádává se stresem na každém koncertě. To je strašně moc různých aspektů, který to můžou ovlivnit.

A jaký třeba?

U mě to hodně ovlivní to, kdo na tom koncertě sedí třeba. Co je to za druh koncertu. Jako když jedu hrát třeba s kvartetem, třeba teď jsme hráli v synagoze v Dobrušce, bylo tam strašně moc důchodců a bylo to strašně příjemný a strašně jako milý prostředí a vlastně jsem neměla žádný nervy, protože jsem věděla, že ty lidi tam jdou proto, že si chtějí poslechnout hudbu a jdou tam na to jako úplně s čistým zájmem, a protože chtějí slyšet mladý lidi, jak hrajou. A je to takový vděčný. Takže pak samozřejmě když hraju na nějakém koncertě tady a vím, že tam přijdou třeba nějaký spolužáci, tak mě to vystresuje víc. No a pak jsou konkurzy a soutěže. TO je jako ještě úplně jiný. A horší. A ty konkurzy, co jsem třeba zatím zažila, tak byly nejhorší. Ta už se člověk nemůže zbavit toho pocitu, že ho někdo nesoudí, protože to tam je tak nastavený no. Tak to jako nejde jinak nevnímat. Ale jako nevím čím to je, ale ty dva konkurzy co jsem teď měla, tak přece jenom ten první do FOKu byl mnohem příjemnější, byla tam mnohem příjemnější atmosféra, ale nedokážu popsat asi čím. Ale bylo to prostě mnohem příjemnější než do té České filharmonie. Nevím co to zavinilo, třeba i můj aktuální stav zrovna v tu chvíli, že jo.

A mohla bys mi říct, co Ti v těchto stresových situacích pomáhá? Co ti uleví?

Já jako. Mně nejvíc pomůže to, když se jako snažím v tu chvíli, kdy už hraju, tak se snažím myslet na tu hudbu, a ne na to, jestli hraju čistě no. Jako už se nesoustředím na tu techniku v tu chvíli. To mi jako hodně pomáhá. Že se vykašlu už na techniku v tu chvíli, která jako tam buď je nacvičená nebo ne a v t chvíli už s tím nic neudělám a myslím hlavně na to, aby to bylo co nejvíc muzikální. Možná se to někdy až na sílu snažím užít no, občas se do toho prostě až nutím a někdy to jako nejde no. Ale jinak mi hodně taky pomáhá pracovat s dechem. Snažím se myslet na to, že u toho hraní dechám. Nebo taky třeba to, že stojím rovně. Což se mi moc často nedaří, ale když si na to vzpomenu, tak mi to pomůže. No, a i se třeba snažím před koncertem udělat nějaký dechový cvičení, kdy si člověk nějak víc okyslíčí mozek a trochu ho to, nebo mi přijde, že mě to hodí do trochu větší pohody nebo vo trošku než předtím. No to mi pomáhá no.

A jak pracuješ s dechem a s tím cvičením zad? Věnuješ se tomu i jindy než jen v danou chvíli koncertu či konkurzu?

Snažím se. Ale samozřejmě mi dělá problém se k tomu donutit. Jako hodně často mi to dělá problém. Já se jako snažím se protahovat, si protahovat ty záda co nejčastěji, aspoň trochu jako každé den, i když je to třeba blběch 5 minut, tak se jako snažím každé den. Ale jako vlastně mě štve, že bych pro to mohla dělat víc. A nedělám a nevím jak se k tomu víc donutit popravdě. No, a to si vlastně myslím, že je věc, na kterou by se mohlo víc dbát na té konzervatoři, kdyby se třeba jako řeklo, že sport je jako prospěšnej. Protože to ti jako nikdo neřekne prostě. Hlavně cvič, hlavně cvič 8 hodin denně, ale prostě to, běž se zahrát tenis nebo si zaběhat nebo si protáhnout záda. No cokoliv. To ti vlastně většina lidí si to jako nemyslí a většina těch studentů na konzervatoři nedělá. Radši cvičí 6 hodin denně, což je podle mě dost kontraproduktivní, ale to už je můj názor. Jo ale vlastně mi přijde, že se o tom začíná mluvit víc. Častokrát jsem i jako koukala na kurzy jako hudební, kde už je samozřejmostí, že je součástí fyzioterapeut, se kterým máš nějaký hodiny cvičení. To jsou jako mimoškolní kurzy.

A škola vás o takových kurzech informuje?

Jako jó. Většinou informují. Tohle jsou věci, který tam bejvaj často jako někde vylepený, což si lidi často nečtou, abych byla upřímná, ale většinou mi přijde, že tohle, většinou to zprostředkovává ten profesor hlavního oboru. Ty nějaký doporučení kurzů. To je takový nejběžnější. Točej se tam i kurzy, který jsou klasikou, kam chodí většina lidí. No, ale spíš nezahrnujou tu fyzickou stránku. Přijde mi, že tohle jsem spíše viděla u různých zahraničních kurzů. Že mi přijde, že se na to více dbá v zahraničí. Jako třeba v Rakousku, Německu a podobně. No, takže. Nebo na Slovensku. Tam vim taky, že měl bejt fyzioterapeut. Jako na konzervatoři je tělocvik, ale tam se člověk snaží spíš nechodit no. Jo, když už tam přijdeš, tak si jako něco protáhneš, ale je to jako. No něco se tam dělá, jen je to další věc s konzervatoři, že se vlastně moc neřeší, když lidi někde nechoděj. Což je jako. Je to trochu divný. Když to porovnáš to, jakým způsobem to fungovalo na gymplu, a jakým způsobem je to na konzervatoři. Přitom obojí je to střední škola, tak by to mělo být aspoň trochu podobný, v tom přístupu. Ale myslím si, že to, že se tam fakt ulevuje, jak jenom ty lidi můžou a ulevuje se i jako v tom smyslu, že se nedávaj domácí úkoly, písemky se píšou výjimečně, jen aby byl dostatečný počet známek. Ty známky jsou jako jedno, ale člověk se tím má přece nějak posunout. Přijde mi to furt tak jako nesrovnatelný s tím, co já jsem musela dělat na gymplu. Já

jako chápu, že se musí brát v potaz to, že člověk musí cvičit a ve svém volném čase pak člověk cvičí. Je jasný, že tohle se tam bere v potaz. Nicméně si myslím, že by to nemuselo bejt až tak moc omezený, ta zbylá výuka. Přijde mi to škoda. Vlastně mam pocit, že jsem se něco naučila až když jsem se začala učit na maturitu, protože jsem se do toho podívala až teď, po čtyřech letech. A to podle mě není dobře. To mi přijde škoda. A k tomu fyzickému aparátu. Tak taky je škoda, že nás nikdo neučí, jak jako třeba sedět v orchestru. To mi na konzervatoři nikdo neřek nikdy. Taky vim, že spoustu lidí si jako do orchestru, v orchestru nikdy nesesedlo, protože to třeba na zušce neměl k dispozici, nebo prostě nechtěl chodit. A pak si na konzervatoři sedne do orchestru, sedí u toho blbě, bolejí z toho záda a jako co s tím maj dělat, když jim nikdo neporadí jak. A setkávám se s tím jako docela často, že jako lidi něco bolí z hraní, ale nedokážou přijít na to proč. A že jako ani ten profesor jim nedokáže pomoct. A nedokáže poradit. A já věřím, že jsou fyzioterapeuti, který by jako řekli, proč je to.

Děláš ve svém volném čase něco, čím celkově ten stres ze studia vypouštíš, nebo co ti udělá radost?

Já se jako asi nejvíc uvolním tím, když jdu po několika hodinách, co jsem s muzikantama, tak jdu mezi lidi, který se v tom absolutně nepohybujou, který tomu vůbec nerozuměj a můžu se s nima bavit o úplně jiných věcech. A jako vim, že tohle spoustu lidí na konzervatoři vůbec nemá. Protože neznaj nic jinýho než hudební svět. A mě to přijde strašně smutný. Oni asi ani nemaj často přístup k tomu bavit se s někým jiným. S lidma z jiných odvětví. Ale to já pak jako úplně zapomenu na ten stres, co jsem měla z hraní. Že jako můžu řešit úplně jiný věci a chvíli na to zapomenout. Jo a pak je to určitě jídlo. Já bych se chtěla naučit uvolnit nějakým sportem, myslím si, že by mi to hodně pomohlo. Nejen fyzicky, ale i psychicky. A to bohužel moc nedělám. No a jinak tak jako... Ráda se koukám na seriály, to mě uvolňuje. Nebo třeba teď jsem začala číst zase Harryho Pottera sedmičku. A to mě jako hodně uvolňuje. Hodně. Jako jak je to i nostalgie. Hodně dobrý.

A máš ještě něco, co bys mi chtěla dodat?

No, teď už mě asi nic nenapadá, asi jsem vyčerpala své myšlenky o konzervatoři.